

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.096 van 9 oktober 2000
in de zaak A. 92.015/IX-2387.**

In zake : Katrien MAECKELBERGHE,
wonende te OOSTENDE,
H. Frère Orbanstraat 31

tegen :

de Vlaamse Milieumaatschappij.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Katrien MAECKELBERGHE op 22 mei 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 24 maart 2000 van de directieraad van de Vlaamse Milieumaatschappij (hierna : VMM), haar betekend op 28 maart 2000 waarbij haar de tuchtstraf "afzetting" wordt opgelegd en dit "onder verbeurte van een dwangsom van 25.000 frank per dag vertraging in de opname van verzoekster bij de VMM";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2000;

Gehoord het verslag van staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. COMPERNOLLE, die verschijnt voor verzoekster, en van advocaat J. VAN der SNICKT die, loco advocaat R. LECOUTRE verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekster is ambtenaar met de graad van speciaal assistent bij de VMM. Zij is tewerkgesteld bij de dienst meetnetten en onderzoek, waar zij moet instaan voor de monsternames.

1.2. In 1998 en 1999 wordt haar op basis van haar functioneringsevaluatie, een loopbaanvertraging toegekend.

1.3. Op 6 september 1999 grijpt in de kantoorgebouwen van de VMM een incident plaats, waarbij verzoekster overgaat tot fysieke geweldpleging tegenover haar collega Marc BENTEIN en haar rechtstreekse hiërarchische meerdere Kathleen VANMAELE.

1.4. Bij beslissing van de administrateur-generaal van 13 september 1999 wordt zij voor de duur van zes maanden geschorst in het belang van de dienst. Die beslissing wordt, na een voor verzoekster ongunstig advies van de raad van beroep, gehandhaafd.

1.5. Op 16 december 1999 doet het afdelingshoofd van de afdeling meetnetten en onderzoek een voorstel om aan de verzoekende partij de tuchtstraf "afzetting" op te leggen. Aan verzoekster worden fysieke geweldpleging op 6 september 1999, ernstige beledigingen geuit ten aanzien van collega's en het niet op loyale en integere wijze uitoefenen van de opdrachten ten laste gelegd.

1.6. Op 18 januari 2000 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, door de administrateur-generaal van de VMM gehoord.

1.7. Bij besluit van de voornoemde administrateur-generaal van 1 februari 2000 wordt haar daarop de tuchtstraf "afzetting" opgelegd en op 11 februari 2000 tekent zij beroep aan tegen die beslissing bij de raad van beroep.

1.8. In zijn advies van 6 maart 2000 oordeelt de raad van beroep, met vier stemmen tegen een dat de tuchtstraf afzetting niet in een redelijke verhouding staat tot de feiten.

1.9. Bij besluit van de directieraad van de VMM van 24 maart 2000 houdende definitieve uitspraak van een tuchtstraf wordt haar ten slotte de tuchtstraf "afzetting" opgelegd. Dat besluit wordt haar per aangetekend schrijven ter kennis gebracht op 28 maart 2000;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1.1. Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet en dat zij hierbij uiteenzet dat de verwerende partij met twee maten en twee gewichten meet en dat andere ambtenaren op meer begrip kunnen rekenen en niet onmiddellijk worden afgezet;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat zij bij haar beslissing niet naar andere casussen heeft gerefereerd en de zaak van verzoekster volkomen op zich staat;

2.1.3. Overwegende dat verzoekster wellicht doelt op de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet gecoördineerd op 17 februari 1994; dat zij evenwel niet aantoonst dat andere ambtenaren die zich aan vergelijkbare feiten zouden hebben schuldig gemaakt niet op dezelfde wijze bestraft werden; dat dit middel derhalve niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoekster in een tweede middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering; dat zij hierbij uiteenzet dat de preventieve schorsing die

aan de tuchtstraf is voorafgegaan niet formeel gemotiveerd werd, dat ook de beslissing van 24 maart 2000 niet voldoet aan de motiveringsplicht en dat niet voldaan is aan het vereiste dat uit de motivering moet blijken dat de feiten juist werden gekwalificeerd en dat haar uitgebreide argumentatie niet of nauwelijks werd weerlegd; dat voorts, volgens haar, niet voldaan is aan het vereiste dat uit de motivering de motieven voor de strafmaat moeten blijken en dat dit des te meer het geval is nu de VMM is afgeweken van het advies van de raad van beroep, dat een negatief advies gaf over de afzetting;

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bestreden beslissing uitvoerig gemotiveerd is, zowel wat de feiten betreffende de fysieke geweldplegingen en beledigingen als wat het onvoldoende functioneren binnen de dienst betreft en dat wat de motivering van de strafmaat betreft in de bestreden beslissing wordt overwogen dat de fysieke geweldpleging en de beledigingen feiten van die aard zijn dat zij, in welkdanige bedrijfsactiviteit ook, tot afzetting zouden leiden;

2.2.3. Overwegende dat het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuursdocumenten in de diensten en instellingen van de Vlaamse regering, waarvan verzoekster in haar tweede middel de schending aanvoert, is opgeheven door het decreet van 18 mei 1999 betreffende de openbaarheid van bestuur; dat verder in de mate verzoekster aanvoert dat de beslissing van de administrateur-generaal van 13 september 1999 waarbij zij voor de duur van zes maanden wordt geschorst in het belang van de dienst niet gemotiveerd is, het middel niet dienstig is, aangezien de verzoekster alleen de schorsing vraagt van het besluit van 24 maart 2000 waarbij zij wordt afgezet en dat de eventuele onregelmatigheid van de beslissing van 13 september 1999 de

regelmatigheid van de bestreden beslissing van 24 maart 2000 niet aantast;

2.2.4. Overwegende dat de formele motiveringsplicht de betrokkene moet toelaten de concrete redenen te achterhalen die het bestuur tot de beslissing hebben gebracht; dat zulks in tuchtzaken betekent dat de motivering aan de bestuurde duidelijk moet maken welke feiten het bestuur in aanmerking heeft genomen, waarom die feiten, wanneer zulks niet duidelijk is, een inbreuk op de tucht uitmaken en waarom zij de uiteindelijk opgelegde tuchtstraf rechtvaardigen; dat de motiveringsplicht wat dit laatste punt betreft stringenter moet worden opgevat wanneer het gaat om tuchtstraffen die, zoals de afzetting, sterk op de persoonlijke levenssituatie van de betrokken ambtenaar ingrijpen;

2.2.5. Overwegende dat te dezen de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat, waarin onder meer melding wordt gemaakt van de feiten die aan verzoekster worden ten laste gelegd, namelijk fysieke geweldplegingen op 6 september 1999, ernstige beledigingen ten aanzien van collega's en het niet op loyale en integere wijze uitoefenen van de opdrachten, waardoor verzoekster artikel III 4, § 1, 1°, 2°, 3° en 4°, van het personeelsstatuut van de VMM heeft geschonden; dat de bestreden beslissing eveneens omstandig de argumenten weerlegt die verzoekster tot haar verdediging heeft aangevoerd, onder meer het feit dat de feiten door haar rechtstreekse hiërarchische meerdere werden uitgelokt en dat zij onvoldoende voor haar functie werd opgeleid; dat verzoekster die motieven niet aanvecht, maar zich beperkt tot een woordelijke herhaling van de argumenten die zij reeds tijdens de tuchtprocedure heeft aangevoerd; dat de bestreden beslissing voorts een duidelijke motivering bevat van de beslissing om aan de verzoekende partij de zwaarste tuchtstraf, namelijk afzetting, op te leggen en dat daarbij onder meer wordt vermeld dat de

VMM de mogelijkheid tot mutatie van verzoekster heeft onderzocht, maar dat is vastgesteld dat zij niet kan functioneren in om het even welke functie bij de VMM; dat vervolgens in de bestreden beslissing wordt gesteld :

"(...) dat uit de aard en het zeer ernstig karakter van de ten laste gelegde feiten en uit de aanzienlijke schending van de statutaire plichten als ambtenaar volgt dat bij een verdere tewerkstelling van mevrouw Katrien Maeckelberghe bij de Vlaamse Milieumaatschappij, ongeacht welke functie door haar wordt uitgeoefend, de veiligheid van personeelsleden, de samenwerking tussen personeelsleden, het imago en de goede werking van de Vlaamse Milieumaatschappij helemaal niet meer kunnen worden verzekerd en te allen tijde ernstige schadelijke gevolgen kunnen ontstaan in hoofde van de Vlaamse Milieumaatschappij en haar personeelsleden; dat om deze redenen ook bij een tewerkstelling van mevrouw Katrien Maeckelberghe in de onderhoudsdienst van de Vlaamse Milieumaatschappij - waar onder meer aan dienstwagens wordt gewerkt - ten allen tijde ernstige schadelijke gevolgen kunnen ontstaan op het vlak van de veiligheid van personeelsleden, de samenwerking tussen personeelsleden, het imago en de goede werking van de Vlaamse Milieumaatschappij; dat voornoemde overwegingen geen andere keuze toelaten dan het eisen van de zwaarste sanctie : de tuchtstraf afzetting; dat de fysieke geweldpleging en de beledigingen feiten zijn van die aard dat zij - in welkdanige bedrijfsactiviteit ook - tot afzetting zouden leiden; dat de tuchtstraf afzetting in een redelijke verhouding staat tot de aan mevrouw Katrien Maeckelberghe ten laste gelegde feiten; dat deze feiten van die aard zijn dat zij de tuchtstraf afzetting verantwoorden";

dat door aldus te verwijzen naar de zwaarwichtige aard van de feiten en de ernstige gevolgen ervan voor de VMM en het personeel, de bestreden beslissing ruimschoots verantwoordt waarom aan verzoekster de tuchtstraf van de afzetting wordt opgelegd; dat dit middel dan ook niet ernstig wordt bevonden;

2.3.1. Overwegende dat verzoekster in een derde middel de schending aanvoert van het beginsel "non bis in idem"; dat zij hierin uiteenzet dat de feiten die haar verweten worden identiek zijn aan die welke reeds

tweemaal met een loopbaanvertraging werden gesanctioneerd "zodat zij uit dien hoofde niet opnieuw kan gesanctioneerd worden"; dat het dossier volgens haar bovendien een aantal documenten bevat die in strijd zijn met de artikelen VIII 12 en VIII 14, derde lid, van het personeelsstatuut omdat zij door haar niet gevisieerd werden, zodat deze uit het dossier moeten worden geweerd en er bij de behandeling en beoordeling van de zaak geen rekening mocht mee gehouden worden;

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de bewering van verzoekster dat zij voor de feiten reeds een loopbaanvertraging heeft opgelopen niet opgaat, aangezien de beoordeling over het jaar 1999 nog niet heeft plaatsgevonden; dat wat de samenstelling van het dossier betreft zij verwijst naar het advies van de raad van beroep, waarin vermeld wordt dat de verplichting om de documenten te viseren betrekking heeft op de samenstelling van het evaluatiedossier en niet op het tuchtdossier;

2.3.3. Overwegende dat de bestreden beslissing, in navolging van het advies van de raad van beroep, vermeldt wat volgt :

"Overwegende dat de beslissingen tot loopbaanvertraging geen tuchtmaatregelen zijn; dat deze beslissingen tot loopbaanvertraging uitsluitend betrekking hebben op het functioneren van mevrouw Katrien Maeckelberghe in 1997 en 1998; dat derhalve het beginsel 'non bis in idem' niet werd geschonden";

dat deze zienswijze juist is, dat immers het algemeen rechtsbeginsel "non bis in idem" impliceert dat een zelfde feit geen tweemaal of meer mag worden gesanctioneerd met sancties van dezelfde aard; dat eenzelfde feit aldus geen tweemaal tuchtrechtelijk mag worden gestraft; dat het non bis in idem-beginsel evenwel niet belet dat maatregelen of sancties van verschillende aard worden opgelegd voor dezelfde feiten en dat een tuchtstraf

bijgevolg kan gecombineerd worden met een ordemaatregel; dat te dezen de loopbaanvertragingen die aan verzoekster werden opgelegd gesteund zijn op haar evaluatie over de jaren 1997 en 1998, terwijl de tuchtstraf betrekking heeft op feiten die zich hebben voorgedaan in 1999; dat met betrekking tot het viseren van de documenten van het tuchtdossier, de bestreden beslissing terecht stelt dat "de verplichting dat de documenten bedoeld in (de artikelen VIII 12 en VIII 14 van het personeelsstatuut van de Vlaamse Milieumaatschappij) door de belanghebbende ambtenaar worden geviseerd (...) een verplichting (is) die betrekking heeft op het samenstellen van het evaluatiedossier" en "(...) geen verplichting die betrekking heeft op het samenstellen van het tuchtdossier" zodat "bij de beoordeling van de ten laste gelegde feiten rekening (mag) gehouden worden met die documenten, die voorkomen in het tuchtdossier"; dat verzoekster overigens niet betwist dat zij het volledig tuchtdossier heeft kunnen raadplegen en de stukken gratis heeft kunnen kopiëren; dat aldus het derde middel ook niet ernstig is;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster in een vierde middel de schending aanvoert van artikel IX 25, eerste lid, van het besluit van de Vlaamse regering van 12 juni 1995 houdende organisatie van de Vlaamse Milieumaatschappij en de regeling van de rechtspositie van het personeel; dat zij hierbij expliciteert dat de bestreden beslissing wat de ernstige beledigingen geuit ten aanzien van collega's betreft, een aantal feiten heeft in aanmerking genomen, welke dateren van meer dan 6 maanden voor het instellen van de tuchtvordering en dat artikel IX 25, tweede lid, van genoemd besluit weliswaar bepaalt dat relevante vermeldingen uit het dossier in aanmerking mogen worden genomen, maar zulks mag geen afbreuk doen aan het feit dat de vordering enkel mag gesteund worden op feiten van minder dan zes

maanden voorafgaand aan de datum waarop de vordering werd ingesteld;

2.4.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de raad van beroep wat de feiten betreft die zich meer dan zes maanden voorafgaand aan de datum van het instellen van de tuchtvordering hebben voorgedaan het volgende overwogen heeft :

"Niettemin mogen die feiten in aanmerking genomen worden, maar dan slechts, zoals gebeurde met de beoordeling van de strafmaat, nu het feiten zijn die in het persoonlijk dossier van betrokkene werden opgetekend en die bij de beoordeling van de strafmaat relevant zijn. Het tweede lid van artikel IX 25 bepaalt immers dat bij de beoordeling van de strafmaat relevante vermeldingen, die in het persoonlijk dossier werden opgetekend, in aanmerking mogen worden genomen";

2.4.3. Overwegende dat artikel IX 25, eerste en tweede lid, van het voornoemde besluit van 12 juni 1995 als volgt luidt :

"De tuchtvordering mag alleen betrekking hebben op feiten die werden vastgesteld binnen een termijn van zes maanden voorafgaande aan de datum waarop de vordering werd ingesteld.

Bij de beoordeling van de strafmaat mogen evenwel relevante vermeldingen die in het persoonlijk dossier opgetekend werden, in aanmerking genomen worden.";

dat in de bestreden beslissing daarover wordt gesteld wat volgt :

"Overwegende dat de fysieke geweldpleging op 6 september 1999 zich situeert binnen de door artikel IX 25 voorziene termijn van 6 maanden;

Dat inzake zowel 'de ernstige beledigingen' als 'het niet op loyale en integere wijze uitoefenen van de opdrachten' enerzijds bepaalde feiten zich binnen voornoemde termijn van 6 maanden situeren en anderzijds bepaalde feiten, die zich buiten voornoemde termijn van 6 maanden situeren, volkomen rechtmatig werden opgenomen in het voorstel van tuchtstraf op basis van artikel IX 25, tweede lid teneinde deze oude feiten in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de strafmaat;

Dat derhalve mevrouw Katrien Maeckelberghe artikel III 4 § 1, 1°, 2°, 3°, 4° van het personeelsstatuut van de Vlaamse Milieumaatschappij heeft geschonden door het begaan van ernstige feiten die, zowel inzake fysieke geweldpleging als inzake ernstige beledigingen en het niet op loyale en integere wijze uitoefenen van opdrachten, zich binnen voornoemde termijn van 6 maanden situeren ; dat bijkomend op basis van artikel IX 25, tweede lid, bepaalde oude feiten worden ten laste gelegd die zich buiten voornoemde termijn van 6 maanden situeren en die uitsluitend in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de strafmaat; dat deze oude feiten in het persoonlijk dossier van betrokkene werden opgetekend en bij de beoordeling van de strafmaat relevant zijn;

Dat de Raad van Beroep in haar advies van 6 maart 2000 omtrent deze oude feiten het volgende stelt 'Niettemin mogen die feiten in aanmerking genomen worden maar dan slechts, zoals gebeurde bij de beoordeling van de strafmaat nu het feiten zijn, die in het persoonlijk dossier van betrokkene werden opgetekend en die bij de beoordeling van de strafmaat relevant zijn.

Het tweede lid van artikel IX.25 bepaalt immers dat bij de beoordeling van de strafmaat relevante vermeldingen die in het persoonlijk dossier opgetekend werden in aanmerking mogen genomen worden";

dat uit voornoemde overwegingen blijkt dat de tuchtoverheid de feiten die zich situeren buiten de termijn van zes maanden voorafgaand aan de datum van het instellen van de tuchtvordering, overeenkomstig het voormeld artikel IX 25, enkel in aanmerking heeft genomen voor het bepalen van de strafmaat; dat overigens de tuchtoverheid, zowel wat "de ernstige beledigingen" als "het niet op loyale en integere wijze uitoefenen van de opdrachten" betreft, niet zozeer geïsoleerde tuchtfeiten, maar veeleer de algehele houding die verzoekster zich is gaan aanmeten heeft willen bestraffen en dat terzake de omstandigheid dat de tuchtoverheid als illustratie voor die houding, naast meer recente voorvallen, feiten aanhaalt die zich meer dan zes maanden voor het instellen van de tuchtvordering hebben voorgedaan, niet tot de onregelmatigheid van de tuchtstraf leidt; dat dit middel niet ernstig is;

2.5.1. Overwegende dat verzoekster in een vijfde middel de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel en hierbij uiteenzet dat de sanctie "zwaar overtrokken" is en niet in verhouding staat tot de feiten, dat zij van oordeel is dat de raad van beroep "een rad voor de ogen (werd) gedraaid", omdat naar aanleiding van de behandeling van haar beroep tegen haar schorsing in het belang van de dienst, door de vertegenwoordigers van de overheid werd gezegd dat een overplaatsing van verzoekster naar een andere dienst werd nagestreefd en dat die "jobrotatie nooit een ernstig alternatief was" en ook "geen enkel bewijs (is) dat er initiatieven in die zin werden genomen, ondanks de formele suggestie" die zij zelf heeft gedaan, "waardoor een wissel met de werkplaats tot de mogelijkheden behoorde"; dat zij eraan toevoegt dat zij "(nog steeds) open staat voor een jobrotatie", en dat het niet is "omdat één overste met haar problemen heeft dat niemand meer met haar zou kunnen of willen werken", dat zij de afzetting niet "verdient", en dat zij ervan overtuigd is "dat zij in diverse diensten kan functioneren en er met haar samengewerkt kan worden";

2.5.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat de sanctie in verhouding staat tot de feiten en geenszins schromelijk overdreven is en dat zij met betrekking tot de bewering dat de "jobrotatie" nooit ernstig werd genomen verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing;

2.5.3. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de aard en de zwaarte van een oplegde tuchtsanctie slechts beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid zodat hij enkel een kennelijk in wanverhouding tot de feiten staande straf onwettig kan bevinden en dat voor het overige de tuchtoverheid op discretionaire wijze oordeelt over de verhouding tussen de tuchtfeiten en de tuchtstraf; dat de Raad van State

aldus alleen die sancties onwettig kan bevinden die kennelijk buiten verhouding staan tot de feiten waarvoor ze werden opgelegd, dit wil zeggen die sancties die als dermate buiten verhouding staan tot de feiten moeten worden beschouwd dat geen enkele in redelijkheid oordelende overheid ze voor die feiten zou opleggen; dat te dezen het bestaan van dergelijke wanverhouding niet wordt vastgesteld; dat immers de bestreden beslissing in een omstandige motivering de strafmaat verantwoordt en dat daarvoor onder meer wordt verwezen naar de ernst van de feiten en naar de onmogelijkheid van een verdere tewerkstelling bij de VMM; dat de loutere omstandigheid dat de vertegenwoordigers van de overheid, naar aanleiding van het beroep van verzoekster tegen haar schorsing in het belang van de dienst hebben verklaard dat een overplaatsing van verzoekster naar een andere dienst werd nagestreefd, geenszins aantoonst dat de beslissing van de tuchtoverheid, die een dergelijke overplaatsing wegens de aard van de feiten onmogelijk heeft geacht, kennelijk onredelijk is; dat ook niet uit het oog verloren wordt dat de feiten die aan verzoekster worden ten laste gelegd niet zo maar kunnen worden herleid tot problemen met haar hiërarchische meerdere, dat immers zowel uit de fysische geweldpleging van 6 september 1999 als uit de ernstige beledigingen voldoende blijkt dat verzoekster zich ook tegenover andere collega's ernstig misdragen heeft; dat het middel derhalve niet ernstig is;

2.6. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan, dat die vaststelling volstaat om verzoeksters vordering tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en tot het opleggen van een dwangsom wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen oktober 2000, door :

de H.	L. HELLIN,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

L. HELLIN.